MAASEUDUN TULEVAISUUS
Verkko: maaseuduntulevaisuus.fi
Facebook: facebook.fi/maaseuduntulevaisuus
Twitter: @maastul

PÄÄKIRJOITUS

Perussuomalaiset kaipaavat aatetta

Viikonloppuna Turussa 20-vuotista taivaltaan juhlinut perussuomalainen puolue on poikkeuksellinen poliittinen menestystarina. Se on ennen muuta puheenjohtajansa Timo Soinin, 53, politiikan mestarinäyte. Tämä ei jäänyt Turussa vakan alle.

Soini on tehnyt Suomen maaseudun puolueen raunioille yhden Suomen suurista poliittisista ryhmistä. On hyvin harvinaista, että kuolemaa kolkutelleesta pikkupuolueesta luodaan uudistamalla ja seiniä leventämällä keskeinen hallituspuolue.

Operaatio on vaatinut poliittisia taitoja, kykyä haistaa ilmapiiriä, taktista silmää ja hirveän määrän jalkatyötä. Soini on kiertänyt maata kuin väsymätön suomenhevonen.

Puolue on voinut kasvaa, kun Soini on paaluttanut seinät leveälle ja katon korkealle. Mukaan on päässyt, kun on halunnut. Yhteistä aatepohjaa ei ole kysytty eikä kaivattu.

> Pelkkä populismi ja vahva johtaja eivät riitä – varsinkin, kun hallituksessa on vaikea olla populisti.

Ehkä eniten perussuomalaisia on yhdistänyt EU- ja eurokriittisyys. Kriittinen EU-linja vei puolueen oppositioon ensimmäisen jytkyn jälkeen runsaat neljä vuotta sitten.

Tällä kertaa puolue sitoutui hallituksessa melko vaivattomasti samaan Eurooppa-linjaan kuin EU- ja euromyönteinen kokoomus. Tämä on kirpaissut monia puolueaktiiveja, ja saanut jotkut moittimaan Soinia takinkäännöstä.

Siksi on kiintoisaa, että puoluekokous nosti varapuheenjohtajaksi Sebastian Tynkkysen, joka on tukenut näyttävästi keskustan kunniapuheenjohtaja Paavo Väyrysen eurokansanäänestysaloitetta. Tynkkysen mielestä Suomen pitäisi lähteä eurosta.

Yhdistävän aatteellisen asialistan ohuus näkyy myös puolueen uuden opintokeskuksen Pekasuksen agendassa. ”Maahanmuutto ja pakolaisuus ovat aika keskeisiä teemoja, kuten perussuomalaisten politiikassa yleensäkin”, rehtori Lasse Lehtinen kertoo (Yle, 7.8.).

Korkean katon politiikan vuoksi perussuomalaisia yhdistävät eniten populistinen perusvire ja vahva puheenjohtaja. Kokoavaa aateperustaa on vaikea löytää.

Kun seinät ovat leveällä, katto korkealla ja ideologia vähissä, mukaan tulee kaikenlaista väkeä. Tämä on näkynyt puolueen toiminnassa, eduskuntaa myöten.

Jotkut ryhmittymät ovat nähneet Soinin avoimien ovien politiikassa mahdollisuuden ja tulleet voimalla mukaan. Yksi on maahanmuutto- ja monikulttuurikriittinen ryhmä, jonka henkinen johtaja on EU-parlamentin jäsen Jussi Halla-aho. Turun kokouksessa Halla-ahon puhe tuntui olevan erihenkinen kuin Soinin retorisesti taitava linjapuhe. Halla-aho sai kuitenkin vahvat aplodit, mikä kertoo hänen asemastaan.

Maahanmuuttokriitikot ovat vuosien saatossa saaneet vahvan roolin puoluetehtävissä. Heitä on eduskuntaryhmässä useita.

Soini ei ole itse erityisesti leimautunut monikulttuurisuuden kriitikoksi. Taustalla voi vaikuttaa hänen katolinen vakaumuksensa. Siinä jokaisella on sama luovuttamaton arvo ja kaikkiin pitää suhtautua rakkaudella. Sellaiseen ei istu maahanmuuttajien tyly torjuminen saati rotuviha.

Perussuomalaiset on vaaleissa ansaitulla menestyksellä keskeinen hallituspuolue. Ei ole samantekevää, mitä Suomen ulkoministerin johtaman puolueen keskeiset henkilöt puhuvat ja kirjoittavat.

Sen vuoksi on tärkeää, että puolueella on selkeä linja, joka vastaa maan hallituksen ohjelmaa. Turun juhlakokouksessa tuki hallitustyölle oli selkeä. Soini totesi myös yksiselitteisesti, ettei puolue hyväksy väkivaltaa. Se on tärkeää.

Jos perussuomalaiset haluavat pysyvän paikan politiikan huipulta, puolueen on syytä käydä vakavaan aatteelliseen työhön. Pelkkä populismi ja vahva johtaja eivät riitä – varsinkin, kun hallituksessa on vaikea olla populisti. Puolueen pitää olla muutakin kuin väline saada valtaa.

Onko perussuomalaisille löydettävissä yhteinen aatepohja, joka voisi antaa puolueelle pysyvän perustan Suomen politiikan kartalla? Kenen asialla se haluaa oikeasti olla ja miten? Aika näyttää. Turun kokous ei juuri kirkastanut yhteistä ajattelupohjaa.

Reilua lähiruuan kauppaa

Lähiruuan suoramyynti kasvaa ennätystahtia Facebookin kautta toimivissa 60 Reko-renkaassa. Suoramyynnin liikevaihdon ennakoidaan kasvavan eri puolille maata syntyneissä renkaissa yhteensä liki kahdeksaan miljoonaan euroon tänä vuonna. Renkaat mahdollistavat reilun kulutuksen, sillä ne toimivat jakelua myöten ilman välikäsiä.

Ensimmäinen Reko-lähiruokarengas aloitti Pietarsaaressa 2013. Tuottajat ja kuluttajat yhdistävissä renkaissa on nyt kaikkiaan 57 000 jäsentä. Monessa renkaassa pulaa on tuottajista.

MAASEUDUN TULEVAISUUS

Päätoimittaja: Mikael Pentikäinen
Toimituspäälliköt: Jussi Martikainen, Tiina Taipale
Julkaisija: Viestilehdet Oy
Jätä uutisvinkki: uutispaallikot@mt1.fi
Anna palautetta: toimitus@mt1.fi

Maaseudun Tulevaisuus on maa- ja metsätaloustuottajain äänenkannattaja. Se pitää maaseudun ja sen elinkeinojen puolta sekä huolehtii maaseudun henkisestä ja taloudellisesta hyvinvoinnista.

VIERAILIJA

Kyntäjän paluu

Kesän maataloushistoriallisen uutiset kertovat peltoviljelyn olevan parikymmentätuhatta vuotta luultua vanhempaa. Jostain hedelmällisen puolikuun alueelta on löydetty agrikulttuurin tuntemattomia kerroksia.

Havainto herättää monia kysymyksiä, mutta yksi on varmaa. Niitä lohkoja ei suorakylvetty.

Tarkoitukseni ei ole nyt heittää biopolttoainetta oikeaa muokkausmenetelmää koskevaan ikuiseen väittelyyn, mutta teen sen silti.

Tämä sateinen ja viileä kesä on ollut monen pellolla katkeraa katsottavaa, mutta erityistä syytä itkuraivareihin on suorakylvön sankareilla. Kylvökelejä ei ollut eikä tullut, ja loputkin toiveet hyvästä startista tuhosivat aina vain yltyneet sateet.

Puintikauden pitäisi olla parhaimmillaan, mutta keltaista löytyy vain ohrapelloilta. Sellaisia ne ovat olleet juhannuksesta asti. Uusi, viherryttävä maatalouspolitiikka näyttää alkaneen tukahduttamisella.

Hyviäkin kasvustoja on, ja ainakin savimailla ne ovat poikkeuksetta vanhanaikaisesti viljeltyjä. Ne ovat syksyllä rakkaudella käännettyjä ja keväällä toiveikkaana ristiin rastiin muokattuja perinneviljelmiä. Niiden biodiversiteetti on kestorikkakasvien kohdalla olematon, eikä taudeista tai homeistakaan ole sanottavaa riesaa.

Janoiset Valtrat ovat niiden parissa hikoilleet taivaalle tynnyrikaupalla tuotetta, josta eniten hyötyy naapurin sopuisa Vladimir ja Saudia-Arabian demokraattinen kuningaskunta. Ja ne isäntien istumalihakset: haasteellisempaa on poikkikyntöön äestys kuin satakaan rautaperseajoa Harrikalla Hangosta mihin vaan.

Mutta on suorakylvössä sadekesinäkin etunsa. Salaojien paikat löytyvät nyt helposti. Ne ovat kohdilla, joissa korren päässä on muodostelma, jota kasviopissa kutsutaan tähkäksi.

Yhden kesän murheet vielä kestäisi, mutta kuolinisku taitaa tulla syöpälaboratorioista. On nimittäin ilmennyt lopullisesti, että glyfosaatti tappaa. Eikä pelkästään pellolla vaan myös keittiössä.

> Viljelyhommista on maku poissa niin kuin naulan löytäneestä sahan terästä.

Talonpojalle tämä on merkittävin uutinen sitten väkilannoitteiden keksimisen. Maataloudesta ympäri maapallon on tullut erittäin glyfosaattiriippuvaista. Yksi ainoa kasvinsuojeluaine on tehnyt Monsantosta yhden maailman vaikutusvaltaisimmista yhtiöistä ja muuttanut viljelykulttuuria enemmän kuin ne kaksikymmentätuhatta aiempaa vuotta.

Jos raunduppi nyt kielletään, merkitsee se viljelytapojen muutosta. Korvaavaa kemiaa kun on hyvin vähän viljakasveilla tai nurmien lopetuksessa. Sitä totta kai tulee ajan kanssa, mutta eiköhän siinä käy vanhanaikaisesti. Muistojen 80-luvulla glyfosaattia sai vain siltä yhdeltä valmistajalta, ja hinta oli hyvän konjakin luokkaa litra.

Nyt kun koko hehtaarin nettotuotolla ei tahdo saada edes pulloa virolaista brandyä, ennustan katseiden siirtyvän latojen peränurkkiin. Että olivatko ne kvernelandit missä kunnossa? Vai tuliko peräti pantua romukuormaan silloin, kun Kiinassa oli pula raudasta?

Onhan kyntämisessä kansallisromanttista estetiikkaa. Yksinäinen mies auringonlaskussa raapimassa rakkaan isänmaan pintaa. Suomalainen mies, alla suomalaista rautaa, radiossa suomalainen iskelmä ja takakenoon jähmettyneessä niskassa suomalaisen työn kestokipu ja kuluma. Kyntäjän viiluissa rehellisen työn suoruus.

Paitsi että termoksessa on ulkolaista kahvia ja pirtin pöydällä Brysselin paperit.

Pilalla se on tämäkin idylli, jos sitä olikaan. Viljelyhommista on maku poissa niin kuin naulan löytäneestä sahan terästä.

Mutta tottahan vaihtelu virkistää, sanoi konekauppias.

TIMO KAUNISTO
timo.kaunisto63@gmail.com

RAHIKAINEN

TOIMITTAJALTA

Ei ihme, että asiakas on pulassa

Suomalaiseen yhteiskuntajärjestykseen kuuluu, että asiakkaan pitää itse tietää mitä tarvitsee. Käytännön esimerkki junalippujen myynnistä Helsinki-Vantaan lentoasemalla paljasti koko hallintokuvion kankeuden ytimiään myöten.

En tiedä, miten asiaa lipunmyyntiä silmällä pitäen ajateltiin, mutta asiakkaan näkökulmasta ei ainakaan.

Miten ihmeessä kukaan muu kuin hallintobyrokraatit voivat osatakaan kuvitella, että asiakas ymmärtäisi sen monimutkaisen ajatusjuoksun, jota noudattamalla lentoasemalta voi hankkia lipun junaan?

Vieraan kielen varassa seikkaileva tai muualta maasta uuteen paikkaan tuleva ei edes suomalaisen hallintojärjestyksen ajatuskulkuja nähneenä voi selviytyä.

Lentoasemalla on lippuautomaatteja: kaupungin suuntaan lähtevällä bussipysäkillä ja juna-aseman sillä sisäänkäynnillä, joka avautuu lokakuussa. Näille matkustajan reitti ei luontaisesti suuntaudu. Kuukauden harjoitusten jälkeen lentoasemalla on nyt tilapäisesti töissä henkilöitä, joilta lipun voi myös ostaa.

Ei ole maaltakaan tulevalle itsestään selvää, että junasta voi lippuja hankkia vain tietyistä vaunuista, ulkomailta tulevasta turistista puhumattakaan.

Hienoa, että on sitten kuitenkin lipuntarkastajia, jotka junassa valvovat, että kaikilla on asianmukainen matkustusasiakirja (lue: lippu). Jos ei ole, niin rikemaksua pukkaa.

Tämä esimerkki vihdoinkin havainnollisti käytännössä, mikä meillä mättää!

Koko suomalainen yhteiskunta pyörii samantapaisen ajatuksen ympärillä. Asiakkaan pitää tietää, mitä hän tarvitsee.

Ihan sama asia tuli esiin taannoisessa Sitran selvityksessä, joka koski sydämen vajaatoimintapotilaiden hoitoa. Rahaa palaa, tulee päällekkäisyyttä, eikä asiakas tiedä, mikä olisi oikea paikka, josta hänen juuri kulloiseenkin tilanteeseensa hoitoa kuuluisi hakea.

Yksiselitteisesti: järjestelmän pitäisi hoitaa asiakasta, eikä pompotella häntä.

Luultavasti tämä potilasryhmä ei ole ainoa, joka kärsii hoitoketjujen johtamismallien monimutkaisuudesta.

En tällä tarkoita syyttää vain terveydenhoitoa, vaan koko yhteiskuntajärjestystä, jossa kaikessa samanlainen hallinnollinen järjettömyys on sisäänrakennettua: toinen käsi ei tiedä, mitä toinen tekee.

Asiakas ei pysty tähän mitään kautta tarttumaan, koska byrokraatit sysäävät vastuita ja vastausvuoroja toinen toisilleen. Lause: Joku Muu hoitaa tätä on suomalaisen hallintotien kanssa kamppailleille tuttuakin tutumpi.

Eikä tämä koske vain julkisia palveluita, vaan jostakin syystä samantapaista tehottomuutta joutuu kohtaamaan myös yksityisellä puolella.

Huonon palvelun esimerkkejä on runsaasti: Eihän me tuollaista hampurilaista myydä, kun sitä ei ole listalla. Juu, ainekset todella olisi, mutta ei niitä noin voi yhdistää.

Hämmentynyt asiakas ei voi kuin poistua liikkeestä tai tyytyä johonkin vähemmän kiinnostavaan vaihtoehtoon.

Ilman junalippuesimerkkiä en olisi ikinä ymmärtänyt suomalaiskansallisen hallintobyrokratian sisäänrakennettua järjettömyyttä näin kristallinkirkkaasti.

Mahtaisiko kansantalouteen syntyä säästöjä ja tuloja, jos rakenteellista monimutkaisuutta oikeasti ryhdyttäisiin purkamaan?

MAIKKI KULMALA
maikki.kulmala@mt1.fi

LEHTIKATSAUS

Ryhmäkanteet mahdolliseksi

Keskisuomalainen toivoo, että ryhmäkanteet tulisivat mahdolliseksi.

Lehden mukaan Talvivaaran oikeuskäsittelyn myötä Suomessa on punnittava oikeusjärjestelmän toimivuutta ympäristöasioissa.

”Talvivaaran tapauksella on noin 250 asianomistajaa, heidän joukossaan on muun muassa ympäristön pilaantumisesta kärsineitä mökinomistajia ja alueen asukkaita. Vyyhti on hankala, sillä Suomessa ei nykyisellään ole mahdollisuutta ryhmäkanteen nostamiseen.”

”Koska ryhmäkanteen mahdollisuutta ei ole, jäävät yksityiselle ihmiselle koituneet ympäristöhaitat usein korvaamatta – ja yrityksen tai toimijan ympäristövastuu tältä osin kantamatta. Osa vahinkoa kärsineistä saattaa jättää oikeuden hakemisen sikseen, koska pelkää oikeudenkäynnin kustannuksia.

Kuluttaja-asioita koskevissa ryhmäkanteissa kulut eivät nykyisellään tule yksityishenkilöiden maksettaviksi. Saman tulisi koskea myös ympäristöasioita. Kodin tai mökin lähiympäristön turmeleminen rikkoo eittämättä ihmisen oikeusturvaa.”

Yle mukaan talkoisiin

Ylen tehtävät ja rahoitus on arvioitava uudelleen, esittää **Etelä-Suomen Sanomat**.

”Yleisradiolla on tärkeä tehtävä, mutta nyt on pohdittava vakavasti, onko sen järkevä harjoittaa toimintaa, joka pystytään hoitamaan kaupallisen median toimesta. Siksi Yleisradion tehtävät on määriteltävä nykyistä tarkemmin. Yleisradio ei saa syödä kaupallisen median toimintamahdollisuuksia.

Myös Yleisradion rahoitus on nostettava pöydälle. Yleisradio ei ole juurikaan osallistunut säästötalkoisiin ja sen saamien rahojen perään ei juuri huudella.”

Säästöjen keskellä kouluun

Helsingin Sanomat pohtii alkavaa kouluvuotta ja koululaisiin kohdistuvia säästöjä.

”Koulutukseen kohdistuvia säästöjä tai leikkauksia ei voi ohittaa olankohautuksella, sillä kyse on sadoista miljoonista euroista.”

”Koulutuksesta leikattiin edelliselläkin hallituskaudella. Tämä tarkoittaa, että myös nykyinen oppositio on osallistunut menoleikkauksiin. Se on hyvä muistaa syksyllä, kun poliitikot alkavat taas korostaa koulutuksen merkitystä.”